

CHƯƠNG 34**Huyết Án Không Đầu****D**

iệu Diệu Phu Nhân quay sang quát Đào Hoa Thiên Hồ Sở Khả Khanh:

- Đồ nghiệt súc, ngươi thật là đáng chết!

Sở Khả Khanh quỳ mọp xuống mặt hoa nhợt nhạt:

- Xin sư phụ tha mạng!

Diệu Diệu Phu Nhân hừ lên một tiếng:

- Ngươi không tự nhìn lại thân ngươi xem sao. Mau mau mặc quần áo vào rồi cho Thuần Vu công tử uống thuốc giải rượu...

Phu nhân trầm giọng thở dài tiếp:

- Danh dự của sư phụ đã bị ngươi quăng sạch rồi!

Sở Khả Khanh cúi đầu:

- Đệ tử đáng chết...!

Diệu Diệu Phu Nhân quát:

- Mau đi lấy thuốc giải lại đây, nếu Thuần Vu công tử có bề nào ta sẽ lóc thịt ngươi ra đó!

Đào Hoa Thiên Hồ Sở Khả Khanh "vâng" nhỏ một tiếng, vội vàng mặc áo quần hai má đỏ bừng lui ra ngoài. Không lâu nàng đã quay lại hai tay bưng chén thuốc cẩn thận:

- Đệ tử đem thuốc lại đây!

Diệu Diệu Phu Nhân quát:

- Mau hầu Thuần Vu công tử uống thuốc!

Sở Khả Khanh không dám nói lời, hai tay nâng chén thuốc kê vào tận miệng Thuần Vu Thông:

- Xin mời công tử dùng thuốc!

Chàng hơi gượng ngửa đầu uống chén thuốc nơi tay Sở Khả Khanh. Thực là kỳ quái, chén thuốc vừa xuống tới bụng chàng lập tức thấy tinh thần sảng khoái, bao nhiêu chất rượu tiêu tan. Chàng vận điều hơi thở phiêu thân đứng dậy hai tay cung lại hướng Diệu Diệu Phu Nhân:

- Đa tạ! Xin đa tạ!

Diệu Diệu Phu Nhân trầm tư một lúc rồi nói:

- Ta vốn có nhiều việc muốn nói với công tử, nhưng trước mắt... chưa thể nói được!

Chàng cung kính:

- Xin phu nhân cứ dạy!

- Kỳ thực cũng chẳng có gì khẩn yếu, công tử còn có chuyện cần kíp hơn... Bây giờ công tử định đi đâu?

- Tại hạ cần về bái kiến ân sư núi Côn Luân.

- Vậy thì hay lắm, hôm nay ta cần cho công tử biết, gần đây rất nhiều nhân vật bí mật trong giang hồ đã tụ tập đến núi Côn Luân. Theo lời đồn, chúng đều tìm đến Tiêu Diêu Nhai...

Thuần Vu Thông giật mình:

- Phu nhân có biết xảy ra chuyện gì không?

- Giang hồ đồn rằng điều ấy rất bất lợi cho lệnh sư, chúng có lẽ cạy người đông thế mạnh trừ khử lệnh sư...

Thuần Vu Thông tức giận:

- Gia sư là người hào hiệp, bình sinh rất ghét bọn ma đầu ác nhân và cũng giết nhiều bọn chúng, vì vậy không tránh khỏi bị chúng thù hận.

- Nghe nói bọn chúng đều là lũ ma đầu, lệnh sư chỉ đơn độc một mình. Công tử hay mau đến Côn Luân may ra có thể giúp lệnh sư chút nào chẳng?

Chàng vội đáp:

- Đa tạ phu nhân đã chỉ điểm, nếu không còn gì dặn dò, tại hạ xin cáo từ.

- Công tử hãy đi mau...

Phu nhân dường như có phần cảm khái nói tiếp:

- Việc vô lễ của tiểu đồ, ta sẽ trừng trị, mong công tử chớ trách. Công tử bảo trọng, bao giờ rồi rảnh, xin mời công tử ghé lại Tương Vương Cung cho ta thụ tội!

Chàng ôm quyền thi lễ:

- Tại hạ xin cáo từ.

Chuyển thân, chàng bước ra khỏi động. Ra khỏi Lam Quang Động Phủ, Thuần Vu Thông đã tỉnh hẳn vừa lúc trời đã sáng rõ. Nhớ đến lời Diệu Diệu Phu Nhân, chàng không dám chậm trễ, sau khi nhận định phương hướng, chàng liền phi hành về hướng tây.

Đường tới núi Côn Luân còn rất xa, Thuần Vu Thông mãi miết phi hành đến hoàng hôn ngày thứ hai mới đến Sơn Đan Thành nằm trên đường quan đạo tỉnh Cam Lương. Đã qua hai ngày một đêm phi hành không ngừng nghỉ nên chàng cũng đã quá mệt mỏi, chàng liền dừng cước bộ chậm rãi tiến vào Sơn Đan Thành.

Sơn Đan Thành tuy không lớn nhưng vì nằm giữa quan đạo đi qua tỉnh Cam Lương nên các khách hương tụ tập qua đây rất đông đảo, nên trở thành nơi hết sức náo nhiệt. Thuần Vu Thông chỉ muốn nghỉ ngơi, chàng lập tức tìm một khách điểm. Sau khi tắm rửa ăn uống, chàng liền về phòng riêng. Thổi tắt ngọn nến, Thuần Vu Thông không gài cửa lên giường ngồi khoanh chân điều công vận tức. Bấy giờ còn rất sớm, trong khách điểm kẻ ăn người uống ồn ào cực điểm, trong nhất thời khó ngủ yên được. Ngồi điều tức vận công đã lâu, hốt nhiên Thuần Vu Thông nghe có tiếng chân dừng lại ngay cửa phòng chàng. Tuy trong điểm cực ồn ào nhưng nhờ thần công tuyệt cao, Thuần Vu Thông đã nhận ra tiếng chân lạ, chàng khẽ cười thầm trong bụng, nhưng ngấm chờ đợi.

Không lâu, bên ngoài có tiếng ho khan, từ thanh âm ấy, Thuần Vu Thông đoán được người bên ngoài tuổi đã cao chắc khoảng trên năm mươi và cũng từ tiếng ho ấy chàng đoán định tuy hẳn cũng là người giang hồ học võ nhưng hỏa hầu chưa đủ, chỉ là hạng hai hạng ba trong võ lâm, một người bản lãnh chỉ có chừng ấy mà có can đảm đến tìm chàng?

Sau khi người ấy ho khan, liền gõ nhẹ cánh cửa cất tiếng gọi:

- Trong phòng phải chăng là... Thuần Vu công tử?

Bất giác Thuần Vu Thông càng kinh ngạc vì chàng vốn nhận định được bất cứ ai tìm chàng chẳng qua cũng là vì lòng tham Tiên Cơ Kỳ Thư, nhưng nghe khẩu khí người này rõ ràng hẳn không có ý thù địch với chàng. Chàng phiên thân xuống giường, mở rộng cửa. Một lão khiêu hóa quần áo tồi tàn lam lũ vọt len mình vào, Thuần Vu Thông khép cửa lại, đợi lão ngồi xuống chàng mới hỏi:

- Tiền bối phải chăng là người của Cùng Gia Bang!

Lão khiếu hóa vội nghiêng thân:

- Công tử gọi như vậy khiến lão đâu dám nhận, tiểu lão chính là đệ tử Cùng Gia Bang, được lệnh Bang chủ chấp chương Phân đà Sơn Đan, tiểu lão họ Quách tên Không...

Thuần Vu Thông ôm quyền:

- Thì ra là Quách Đường gia, không biết Quách Đường gia vì sao biết tại hạ ngụ ở đây?

Quách Không vội đáp:

- Đó là do các đệ tử Cùng Gia Bang ở Sơn Đan Thành báo cáo, tiểu lão mới biết Bạch Mã Công Tử tới nơi đây.

- Quách Đường gia nửa đêm tới gặp tại hạ chắc có gì chỉ giáo?

Quách Không đảo mắt:

- Tiểu lão tới để báo cho công tử một tin...

Chàng vội giục:

- Không biết Quách Đường gia có tin quan trọng gì, xin mau cho biết.

Quách Không trầm giọng:

- Tin ấy, quan hệ...

Chưa nói hết câu, hốt nhiên lão ngừng lại chau mày:

- Công tử nội công thâm hậu, xin hãy xem chung quanh có ai nghe trộm chăng?

Thuần Vu Thông động tâm, tự nghĩ có lẽ tin tức lão sắp nói cực kỳ quan trọng nên sợ bị người nghe trộm, chàng gật đầu:

- Xin Quách Đường gia đợi cho một lát để tại hạ ra ngoài xem xét, nếu có cao thủ ở ngoài, tất khó giấu được tại hạ.

Thần sắc Quách Không rất khẩn trương:

- Vâng! Xin công tử mau quay lại.

Không chút chậm trễ, Thuần Vu Thông bắn mình qua song cửa sổ như một bóng ma vọt lên mái nhà. Bấy giờ trong khách điểm tuy rất đông đúc nhưng không ai phát giác ra chàng, vì động tác của chàng mau lẹ như một luồng khói

xám. Thuần Vu Thông nằm trên mái nhà quan sát chung quanh, chỉ nghe thấy tiếng người ồn ào hỗn tạp nhưng không có ai đáng gọi là khả nghi.

Thân pháp khinh công tuyệt đỉnh chàng lướt qua đằng trước đằng sau khách điểm quan sát rất kỹ rồi buông thân xuống trở vào phòng mình. Nhưng vừa vào đến nơi Thuần Vu Thông giật mình kinh hoảng, cơ hồ chàng không dám tin ở mắt mình nữa, dưới mặt đất loang đầy vết máu nhầy nhụa, lão khiêu hóa Quách Không đã chết trên vũng máu, cái đầu lão bị hung thủ cắt mang đi mất chỉ còn tro lại cái cổ nhầy nhụa máu thịt. Thuần Vu Thông nghiêng rằng, đồng thời chàng hối hận sao lại để lão ở lại một mình. Cúi đầu xuống quan sát thi thể, tựa hồ trước khi chết lão Quách Không không hề chống cự, hình như hung thủ vừa vào phòng liền chém rơi đầu lão, khiến lão không còn thời giờ động thủ.

Kỳ quái là tại sao hung thủ lại phải mang thủ cấp của lão đi chỉ để lại cái xác chết không đầu và vũng máu không biết hung thủ là người nào và cũng chẳng có dấu hiệu gì cho biết lai lịch môn phái hung thủ.

Cuối cùng chàng đành quyết định, muốn biết hung thủ là ai và lão Quách Không định báo với chàng tin tức gì chỉ còn cách tìm đến Cùng Gia Bang, vì lão họ Quách đã biết tất các đệ Cùng Gia Bang khác cũng phải biết, chẳng lẽ hung thủ phải giết sạch các đệ tử Cùng Gia Bang ở Sơn Đan Thành này?

Thuần Vu Thông nghĩ tới đó, bất giác gấp rút xô cửa phi thân vọt lên cao lướt ra ngoài quan đạo Sơn Đan Thành. Như một bóng ma, Thuần Vu Thông chen chân vào đám đông hỗn tạp đang đi trên đường. Đường phố đang lúc náo nhiệt nhất, khắp nơi toàn người ngựa chen ngang dọc.

Hốt nhiên, Thuần Vu Thông lại giật mình, chàng nhìn thấy một đám đông bu quanh thành vòng tròn, hiển nhiên nơi ấy đã xảy ra việc gì bất thường. Thuần Vu Thông vội vàng phi thân đến nơi ấy, bên cạnh chàng một người có vẻ con buôn lắc đầu than:

- Thế cục thật là lạ, chưa kịp động đậy đã giết người! Một tên khát cái đầu có tội tình gì mà bị giết thảm đến thế?

Lại một người khác nói:

- Tên khát cái này thuộc Cùng Gia Bang đó, chắc có lẽ là ân oán giang hồ gì đây!

Lại một giọng nữa:

- Thôi đừng xen vào việc người khác nữa đi, liệu giữ mồm giữ miệng đấy!

Rồi đó, đám đông dần dần giải tán chỉ còn lại một xác chết không đầu, theo cách ăn mặc chính là đệ tử Cùng Gia Bang.

Thuần Vu Thông vừa kinh sợ vừa giận dữ, vội cung tay thi lễ một lão nhân đứng gần đó:

- Dám hỏi lão tiên sinh có biết Phân đà Cùng Gia Bang ở Sơn Đan Thành ở nơi nào không?

Lão nhân ấy tò mò nhìn chàng:

- Người hỏi điều ấy làm gì?

- Tên khất cái này chết quá thảm, đương nhiên tại hạ muốn báo cho họ đến để thu liệm thi thể về mai táng.

Lão nhân cau có:

- Người ta đã báo cho quan huyện, trước khi quan huyện đến kiểm tra thi thể, ai dám động tới.

Lão chuyển mục quang, nói tiếp:

- Đây là một vụ đại án, người đừng đại động tới làm gì?

Chàng vội đáp:

- Điều ấy văn bối có biết, nhưng người chết này là người Cùng Gia Bang, văn bối chỉ muốn báo tin cho họ mà thôi, mong được lão tiên sinh chỉ điểm.

Nào ngờ lão nhân trợn mắt:

- Lão phu cũng là khách buôn qua đường, ai biết Cùng Gia Bang Phân đà ở nơi nào?

Nói xong lão xoay người bỏ đi.

- o O o -